

Sygn. akt II K 255/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela publicznego Łukasza Zawadzkiego

po rozpoznaniu dnia 20 stycznia 2017 r. i 15 marca 2017 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

T. R. , s. S. i R. z d. N. ur. (...) w W.,

oskarżonego o to , że :

prowadzić działalność gospodarczą pod firmą (...) T. R. urządził w dniu 20.10.2015 roku w lokalu o nazwie „H. (...) L.” zlokalizowanym przy ul. (...) róg (...) w L. na trzech urządzeniach do gier o nazwie (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1

tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

1. Oskarżonego T. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. skazuje , zaś na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych ;
2. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1-3 (k. 24) przez ich zniszczenie ;
3. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa polskich pieniędzy obiegowych w kwocie 860 zł (osiemset sześćdziesiąt złotych) wpłaconych na konto sum depozytowych Izby Celnej w W. zgodnie z dowodem wpłaty (...) - (...) ;
4. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. zwalnia oskarżonego T. R. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 255 /1 6

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu w dniu 20 października 2015 r. w lokalu o nazwie „H. (...) L.” zlokalizowanym przy ul. (...) róg (...) w L. , woj. (...) funkcjonariusze Urzędu Celnego w W. zabezpieczyli automaty do gier o nazwie : (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru gry będące własnością firmy (...) T. R. z siedzibą w W. która podnajmowała część tego lokalu o powierzchni 5 m² , gdzie były ustawione te automaty do gier , na podstawie umowy najmu z dnia 15 kwietnia 2015

r. (k. 39) . Oskarżony T. R. w dniu 20 października 2015 r. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...)” T. R. z siedzibą w W. (k. 39) .

Przed zatrzymaniem tych urządzeń funkcjonariusze Urzędu Celnego stwierdzili na podstawie eksperymentu procesowego oraz oględzin iż nie są to automaty zręcznościowe i prowadzone na nich gry mają charakter losowy a gra prowadzone są w celach komercyjnych wymagają (wszystkie 3 automaty wymagają zasilenia środkami pieniężnymi). W czasie eksperymentu uzyskiwano nagrody rzeczowe w postaci dodatkowych punktów kredytowych (k. 10-11, k. 12-18 i k. 19-23 , k. 60-67 wyodrębnionego zbioru dokumentów) .

T. R. , ma ukończone 55 lat, jest kawalerem , nie ma nikogo na utrzymaniu , prowadzi własną działalność gospodarczą pod firmą (...) T. R. z siedzibą w W. i z tego tytułu uzyskuje dochód w wysokości 2000 zł , nie był karany (k. 46) , nie lecz się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego T. R. (k. 49-50 wyodrębnionego zbioru dokumentów i k. 54) , protokołu przeszukania lokalu (k. 6-8 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , płyty DVD (k. 10-11 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , protokołu eksperymentu procesowego (k. 12-18 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , protokołu oględzin zewnętrznych automatów (k. 19-23 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , umowa najmu (k. 39 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , danych z (...) (k. 39 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , karty karnej (k. 58 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , protokołu oględzin wewnętrznych automatów (k. 60-67 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , postanowienie Sądu Okręgowego (k. 35-36) i karty karnej (k. 46) .

Oskarżony T. R. stanął pod zarzutem iż prowadzić działalność gospodarczą pod firmą (...) T. R. urządził w dniu 20.10.2015 roku w lokalu o nazwie „H. (...) L.” zlokalizowanym przy ul. (...) róg (...) w L. na trzech urządzeniach do gier o nazwie (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 to jest popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s w zw. z art. 9 § 3 k.k.s..

Oskarżona T. R. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Oskarżony T. R. w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień . Oskarżony dodatkowo wskazał iż do akt sprawy dołącza kopie ekspertyzy – opinii technicznej nr (...) dotyczącej automatu B. H. nr seryjny (...) wydanej przez Z. S. w dniu 10.06.2013 r. oraz opinii technicznej nr (...) dotyczącej automatu H. S. nr seryjny (...) wydanej przez Z. S. w dniu 23.05.2012 r. (k. 49-50 wyodrębnionego zbioru dokumentów) .

Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony T. R. wyjaśnił iż rozpoczynając działalność gospodarczą zasięgnął opinii biegłego sądowego , rzeczoznawcy Z. S. że te urządzenia to urządzenia czasowe nie hazardowe i dlatego uważa że ta działalność jest prawidłowa . Oskarżony T. R. wskazał iż nie wiedział o zmianie przepisów i nie interesował się zmianami przepisów o grach hazardowych . Ponadto oskarżony T. R. przyznał iż nie posiadał koncesji na prowadzenie gier na automatach poza kasynami gry (k. 54) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego T. R. w niewielkim zakresie w którym przyznał iż nie posiadał koncesji na prowadzenie gier na automatach poza kasynami gry . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego T. R. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego .

Sąd nie dał w pozostałym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonego T. R. jako niejasnych , nielogicznych , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na pomniejszenie swojej winy. Należy wskazać iż przedłożone przez oskarżonego T. R. kopie ekspertyzy – opinii technicznej nr (...) dotyczącej automatu B. H. nr seryjny (...) wydanej przez Z. S. w dniu 10.06.2013 r. oraz opinii technicznej nr (...) dotyczącej automatu H. S. nr seryjny (...) wydanej przez Z. S. w dniu 23.05.2012 r. nie dotyczą automatów do gier zatrzymanych w niniejszej sprawie . Ponadto ekspertyzy te zostały wydane w 2012 r. i 2013 r. a wnioski w nich zawarte pozostają w sprzeczności z przebiegiem eksperymentu procesowego oraz oględzin zabezpieczonych w dniu w dniu 20 października 2015 r. w lokalu o nazwie „H. (...) L.” zlokalizowanym przy ul. (...)

róg (...) w L. automatów do gier o nazwie (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...). Z tego eksperymentu procesowego i protokołu oględzin wynika wprost iż nie są to automaty zręcznościowe i prowadzone na nich gry mają charakter losowy a gra prowadzone są w celach komercyjnych wymagają (wszystkie 3 automaty wymagają zasilenia środkami pieniężnymi). W czasie eksperymentu uzyskiwano nagrody rzeczowe w postaci dodatkowych punktów kredytowych (k. 10-11, k. 12-18 , k. 19-23 i k. 60-67 wyodrębnionego zbioru dokumentów). Ponadto twierdzenia oskarżonego T. R. iż nie interesował się zmianami przepisów o grach hazardowych również nie zasługują na wiarę jako niejasne i nielogiczne . Należy stwierdzić iż firma (...) T. R. z siedzibą w W. której właścicielem jest oskarżony zajmowała się prowadzeniem gier na automatach , tym samym oskarżony winien śledzić zmiany przepisów ustawy o grach hazardowych .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego T. R. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Jeżeli chodzi o zeznania świadka M. I. złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 2-5 i k. 35-38 zb. C) to wnika z nich jak wyglądała jego praca w lokalu w którym firma oskarżonego umieściła automaty oraz z kim podpisał umowę o pracę . Świadek M. I. stwierdził iż nie pamięta czy wypłacał graczom nagrody pieniężne oraz czy automaty te wypłacały graczom nagrody pieniężne .

Natomiast w swoich zeznaniach na rozprawie przed Sądem świadek M. I. przyznał iż to on wypłacał graczom nagrody pieniężne – kwotę stanowiącą 1/10 punktów uzyskanych przez gracza podczas gry na automacie . Świadek opisał również od kogo uzyskiwał środki pieniężne na te wygrane. Podczas przesłuchania na rozprawie przed Sądem świadek M. I. wskazał iż jest osobą chorą na schizofrenię paranoidalną i to ma wpływ na prace jego mózgu i pamięć (k. 72-73) . Biorąc pod uwagę iż świadek M. I. wskazał iż jest osobą chorą na schizofrenię paranoidalną i to ma wpływ na prace jego mózgu i pamięć Sąd nie czynił ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania tego świadka . Należy wskazać iż zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy biorąc pod uwagę dokumenty w postaci płyty DVD (k. 10-11 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , protokołu eksperymentu procesowego (k. 12-18 wyodrębnionego zbioru dokumentów) , protokołu oględzin zewnętrznych automatów (k. 19-23 wyodrębnionego zbioru dokumentów) i protokołu oględzin wewnętrznych automatów (k. 60-67 wyodrębnionego zbioru dokumentów).

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , które zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 107 § 1 k.k.s. karze podlega kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzędu lub prowadzi grę losową , grę na automacie lub zakład wzajemny . Przepis artykułu 107 § 1 k.k.s. penalizuje nielegalne urządzenie lub prowadzenie gier i zakładów wzajemnych. Naruszając porządek prawny w zakresie urządzania i prowadzenia gier i zakładów wzajemnych, sprawca godzi w interes finansów publicznych oraz monopol państwa w tej sferze.

Czynność sprawcza została w art. 107 § 1 k.k.s. określona jako "urządzenie" lub "prowadzenie" określonych w tym przepisie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Niektórzy autorzy twierdzą, że "urządzenie" gry lub zakładu wzajemnego jest pojęciem węższym od ich "prowadzenia", gdyż to ostatnie obejmuje także takie działania, jak ustalanie zasad oraz systemu danej gry czy też wysokości wygranej (tak Prusak, Kodeks, t. II, s. 773–774). Zdaniem innych autorów, z którymi wypada się zgodzić jest odwrotnie, tzn. zakres pojęcia "urządza" jest szerszy od "prowadzi", albowiem pod pojęciem "urządzania" należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie

lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast "prowadzenie" gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (tak Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 450). Za reprezentowanym tu poglądem wydaje się przemawiać treść przepisów aktualnej ustawy o grach hazardowych, która rozróżnia "prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów" (np. art. 1, 3, 6) oraz "bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej" (art. 24 ust. 1 pkt 2). Jak się wydaje określenie "prowadzi" zawarte w treści art. 107 § 1 k.k.s. oznacza właśnie bezpośrednio prowadzenie gry hazardowej. "Urządzanie gry lub zakładu" obejmuje czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności (zob. V. Konarska-Wrzosek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 323). Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd też można zgodzić się z poglądem, że urządzenie gier i zakładów poprzedza czasowo ich "prowadzenie", to ostatnie bowiem dotyczy działalności już "urządzonej" (zob. P. Kardas, G. Łobuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy, s. 827). W tym ujęciu "urządzić" grę oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć.

Do znamion ustawowych deliktu skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Wyraźnie więc widać subsydiarność komentowanego przepisu wobec art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, według którego urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Pierwszą z tych zasad wyraża bezpośrednio przepis art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – jest to zasada monopolu państwa w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo. Kolejne przepisy art. 6, 7 i n., w szczególności rozdział 2 regulują dalsze zasady. Dotyczą one różnych kwestii, m.in. formy organizacyjnej podmiotu urządzającego grę czy zakład wzajemny, miejsca urządzania (kasyna gry, salony gier bingo pieniężne, punkty przyjmowania zakładów itp.), zakazu reklamy i promocji określonych gier i zakładów wzajemnych, minimalnych wartości wygranych, regulaminów gier i zakładów wzajemnych, zabezpieczenia losów i innych dowodów udziału w grze przed sfalszowaniem lub przedwczesnym odczytaniem wyniku gry, granicy wiekowej dostępu do ośrodków gier czy punktów przyjmowania zakładów wzajemnych, rejestracji gości, świadectw zawodowych osób sprawujących zarząd nad ośrodkami gier i punktami przyjmowania zakładów oraz bezpośrednio prowadzących gry i zakłady, instalacji systemów służących kontroli przebiegu i prowadzenia gier itp.

Należy w związku z tym zwrócić uwagę, że czyn zabroniony stypizowany w art. 107 § 1 k.k.s. może być – zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 4 § 1 k.k.s. – popełniony wyłącznie umyślnie. Umyślność zaś – co dla karnistów nie ulega wątpliwości – musi mieć swoją stronę intelektualną oraz płaszczyznę wolicjonalną. W aspekcie intelektualnym, w przypadku czynów skarbowych chodzi o świadomość. Wszystkie delikty skarbowe stypizowane w art. 107 k.k.s. mają charakter formalny (za Kodeks karny skarbowy. Komentarz prof. dr hab. Leszek Wilk, dr hab. Jarosław Zagrodnik, rok wydania: 2016, Wydawnictwo: C.H.Beck Wydanie: 3).

W powyższej sprawie działanie oskarżonego T. R. wypełniło wszystkie znamiona czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Oskarżony T. R. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) T. R. z siedzibą w W. urządził w dniu 20.10.2015 roku w lokalu o nazwie „H. (...) L.” zlokalizowanym przy ul. (...) róg (...) w L. na trzech urządzeniach do gier o nazwie (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1. Firma (...) T. R. z siedzibą w W., której właścicielem jest oskarżony T. R. nie należała do podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. na podstawie koncesji albo zezwolenia. Tym samym firma (...) T. R. z siedzibą w W., której właścicielem jest oskarżony T. R. nielegalnie urządziła i prowadziła gry na trzech automatach do gier o nazwie (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru wbrew art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 03 września 2015 r. . Należy wskazać iż przed zatrzymaniem trzech automatów do gier o nazwie (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru funkcjonariusze Urzędu Celnego stwierdzili na podstawie eksperymentu procesowego oraz oględzin iż nie są to automaty zręcznościowe i prowadzone na nich gry mają charakter losowy a gra prowadzone są w celach komercyjnych wymagają (wszystkie 3 automaty wymagają zasilenia środkami pieniężnymi). W czasie eksperymentu

uzyskiwano nagrody rzeczowe w postaci dodatkowych punktów kredytowych (k. 10-11, k. 12-18 , k. 19-23 k. 60-67 wyodrębnionego zbioru dokumentów) . Ponadto z wyjaśnień oskarżonego S. R. wynika iż nie posiadał koncesji na prowadzenie gier na automatach poza kasynami gry (k. 54)

Należy wskazać iż przepis art. 107 k.k.s. ma charakter blankietowy i nie precyzuje szczegółowych znamion przestępstwa lecz odsyła do przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) . Przy czym w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy tej ustawy w brzmieniu obowiązującym po dniu 03 września 2015 r. . Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 03 września 2015 r. urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy. Natomiast zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 03 września 2015 r. Działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz.U.2015.1201) zmieniającej nin. ustawę z dniem 3 września 2015 r. została notyfikowana przez Komisję Europejską w dniu 05 listopada 2014 roku pod numerem 2014/0537/PL. Należy wskazać iż przepis art. 4 ustawy z 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, zezwalający podmiotom prowadzącym w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2 u.g.h. na dostosowania się do wymogów określonych w znowelizowanej ustawie o grach hazardowych do dnia 1 lipca 2016 r., dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia) (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. I KZP 1/16) .

Należy wskazać iż w ocenie Sądu działanie oskarżonego T. R. było umyślne w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.s. . Oskarżony T. R. miała pełną świadomość iż firma (...) T. R. z siedzibą w W. nielegalnie urządził i prowadził w dniu 20 października 2015 r. w lokalu o nazwie „H. (...) L.” zlokalizowanym przy ul. (...) róg (...) w L. na trzech urządzeniach do gier o nazwie (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru. Oskarżona będąc właścicielką firmy (przedsiębiorcą prowadzącym jednoosobowo działalność gospodarczą) która urządziła i prowadziła gry na automatach do gier winien śledzić zmiany w jakie zostały wprowadzone do ustawy o grach hazardowych z dniem 03 września 2015 r. biorąc pod uwagę długie vacatio legis zmian w przepisach art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.),, które została notyfikowana przez Komisję Europejską w dniu 05 listopada 2014 roku pod numerem 2014/0537/PL. Należy wskazać iż firma (...) T. R. z siedzibą w W. korzysta z fachowej pomocy prawnej .

Dodatkowo należy zauważyć iż Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z 13 października 2016 r. w sprawie C#303/15 stwierdził iż artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.

Natomiast zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. I KZP 17/16 kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących

usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony.

Tym samym wina oskarżonego T. R. odnośnie popełnienia przez nią czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 k.k.s. nie budzi wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu T. R. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego T. R. czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego . Oskarżony T. R. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest mienie Skarbu Państwa .

W powyższej sprawie Sąd jako okoliczność łagodząca Sąd uznał fakt iż oskarżony T. R. nie był dotychczas karany (k. 46) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu T. R. za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych. Orzeczona wobec oskarżonego T. R. kara grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy .

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. Sąd orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1-3 (k. 24) przez ich zniszczenie i polskich pieniędzy obiegowych w kwocie 860 zł (osiemset sześćdziesiąt złotych) wpłaconych na konto sum depozytowych Izby Celnej w W. zgodnie z dowodem wpłaty (...) - (...) .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. i zwolnił oskarżonego T. R. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.